

Het Rijke Vlijmense Wielerleven

Tussenpauzen

*1965 Wijk bij Duurstede, Nederlands Clubkampioenschap.
De team van w.c. de Zwaluw uitkomend in Categorie B (amateurs)
werd 24ste met v.l.n.r. Gerrie Maurix, Bart van Son, Manus van Vugt
en Hans Brus (jazekeer dé Hans Brus!!). Begeleider was Pa Maurix.
(Archief Manus van Vugt)*

Na de eerste grote jaren van het Vlijmense wielrennen met als blikvangers Tini Wolfs, Fried Librechts en Bart van de Ven, werd het na 1965 allemaal wat minder. Er bleven genoeg Vlijmense renners in de beweging, en daar waren zelfs winnaars bij, maar het hoogste niveau werd niet meer gehaald. Daarvoor moest gewacht worden tot het midden van de zeventiger jaren, toen een nieuwe generatie opstond, die wederom zou gaan heersen in Nederlandse en buitenlandse koersen. Toch mogen de ‘tussenpauzen’ niet vergeten worden. Zij hielden het Vlijmense wielervuur smeulend tot dat dit een aantal jaren later weer fel zou gaan branden.

Manus van Vught (1943)

Manus leek de gedroomde opvolger voor het boven genoemde trio te worden. Helaas bleef zijn optreden beperkt tot slechts enkele

seizoenen, en werd het een korte maar heftige carrière, die goedbeschouwd eigenlijk maar twee jaren duurde. In 1963 startte hij op een tweedehands fiets en op de licentie van een andere coureur voor de eerste keer in een wedstrijd voor nieuwelingen. Dit beviel zo goed, dat hij een jaar later ‘echt’ van start ging. Nog steeds als nieuweling, schreef

hij naast het clubkampioenschap van de Zwaluw ook wedstrijden op zijn naam in Eindhoven, Driel, Breda, Ulvenhout en Groesbeek. In 1965 startte hij als amateur en zorgde in de Ronde van Schijndel voor een daverende verrassing door in de sprint de rappe Hennie Peters (en

*Ulvenhout 1964: Manus is Sjef
Hairwassers te vlug af.
(part.coll.)*

Theo Oudshoorn) te kloppen. In massasprints kwam Manus niet vaak goed uit de verf, maar eenmaal in een kopgroep was hij altijd bijzonder rap en durfde hij met iedereen aan te komen. 1966 zou voor de definitieve doorbraak moeten gaan zorgen. Hij was goed uit de winter gekomen en reed een sterk voorjaar. In een clubontmoeting met wielclub Pijnenburg uit Tilburg deed hij niet onder voor de latere professional Cees Zoontjes, die bij de amateurs nog Olympia's Tour en de Ronde van Brabant zou gaan winnen. Een valpartij in een van de zanderige bochten in de Vlijmense polder voorkwam echter een aanstaande sensatie. Even leek het er op dat hij dat seizoen deel zou gaan uitmaken van de befaamde Acifit-amateurploeg van Piet Libregts, maar dit ging op het laatste moment niet door. Hij kwam terecht bij Homburg, een weinig gestructureerd ploegje uit Oss, en dit deed zijn motivatie geen goed. Een zware val, terwijl hij ook nog bezig was een huis te verbouwen omdat hij op trouwen stond, deed hem besluiten om te stoppen met wielrennen.

*Ulvenhout 1964: Manus met de bloemen.
(Archief Manus van Vugt)*

*Waar was dat ook al weer ? Manus herleeft zijn wielertijd.
(Foto: Ad van Kessel)*

Adri van der Aa werd in 1967 de verrassende clubkampioen bij de amateurs van wielervereniging de Zwaluw door de veel rapper geachte Peter van Doorn in de eindsprint te kloppen. Na zijn afscheid van de actieve wielersport bleek dit samen met een vierde plaats op het Nederlands militair kampioenschap in 1963 het voornaamste wapenfeit van 'de Lange' te zijn.

*1961: Het nieuwelingen team van de Zwaluw aan het vertrek bij het Zilveren Molentoernooi, waar een tiende plaats werd behaald. V.l.n.r. ??, ??, Jo van Heeswijk, Nico de Haas, Adri van der Aa en Guus Leliaert.
(Archief Jo Nederkoorn)*

Wies Nicols

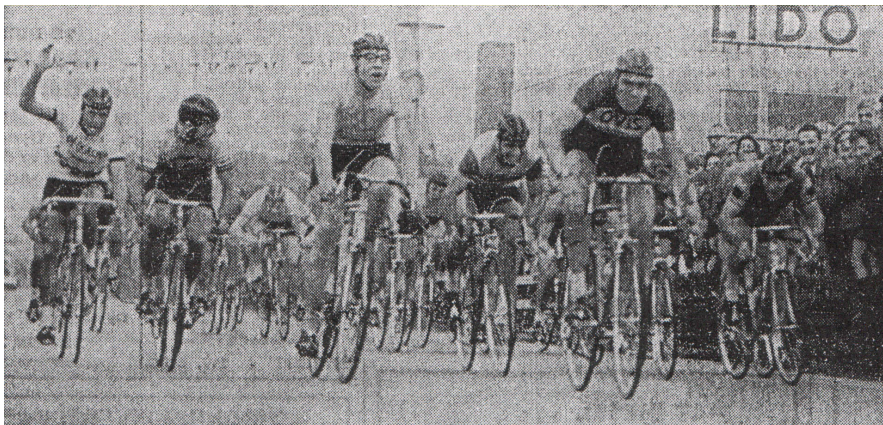

De Clubkampioen van 1965 bij de nieuwelingen, was dat jaar ook in Groesbeek de snelste. Ook als amateur reed wies verdienstelijk mee, en was Wies steeds in de voorste gelederen te vinden als er zich een massale eindsprint aandiende. Helaas had hij net te weinig punch om zijn snelheid ook in meer overwinningen om te zetten. Na zijn wielercarrière was hij een aantal jaren actief als ploegleider van een dameswielploeg.

1965: Wies als winnaar in Groesbeek. (Archief Toon Peijnenborgh)

1980: ploegleider Wies Nicols verzorgt Leontien van Lienden, die zojuist tweede is geworden op het Nederlands Kampioenschap. (part.coll.)

1967, Massasprint in de LIDO-Ronde van Waalwijk: Cees Zoontjes wint voor Mari van Hoogstraten en Bart Solaro. Helemaal rechts sprint Wies Nicols naar een vijfde plaats. (part.coll.)

Nico Henskens (bijnaam de 'Tuimel' of het 'Tuimeltje') was de grote hoop en wanhoop van het Vlijmense wielrennen. In zijn beginjaren als renner nam de Vlijmense prof Bart van de Ven krantenbezorger Henskens onder zijn hoede. Enige fantasie kon de clubkampioen van de Zwaluw van 1965 bij de aspiranten niet ontzegd worden. In 1967 werd hij vijfde op het Brabants

Ook als crosser kwam Nico Henskens in actie. (part. coll.)

Kampioenschap bij de nieuwelingen. Toen daarna op het parcours van de Ronde van de Vliedberg de leuzen “Hup Tuimel” op het wegdek verschenen, zei hij: “Kijk maar eens hoe populair ik ben!”. Hij vertelde er niet bij, dat hij ’s avonds voor de wedstrijd zelf met de verfkwest in de weer geweest was!

In de beginjaren zeventig verkaste Nico naar Berlicum en stapte hij van de KNWU over naar de Limburgse Bond. In de wedstrijden, die onder auspiciën van deze wilde bond verreden werden, reed hij tal van prijzen bij elkaar, en werd hij zelfs twee maal Nederlands Kampioen.

Bep Alosery (1949) werd clubkampioen van de Zwaluw in 1967. In 1968, zijn tweede jaar als

*Clubkampioenschap van de Zwaluw 1971:
Bep aan de leiding voor Ben Libregts en Peter
van Doorn. (part.coll.)*

nieuweling, won hij vroeg in het seizoen twee wedstrijden (Veldhoven en Klein-Zundert), maar kreeg daarna een flinke inzinking. Pas laat in het seizoen liet hij met een zesde plaats in het Land van Bartje, een zevende plek in de Omloop van het Zuiden en een negende stek in de Acht van Bladel (alle drie deze wedstrijden zijn klassiekers bij de nieuwelingen) klaar te zijn voor de overstap naar de amateurs. Zijn eerste seizoen bij de

amateurs (1969) was meteen zijn beste. Met een derde plaats in Dinther, een vierde in het ‘eigen’ Vlijmen en een vijfde in de Ronde van de Noord-Oostpolder streed hij meteen met de besten mee voor de overwinning. Zijn opmars werd gestuit door de militaire dienstplicht en het niveau van zijn eerste amateurjaar wist hij naderhand nooit meer te evenaren. Zijn laatste echte wapenfeit was de achtste plaats in het Nederlands Militair Kampioenschap van 1970, dat gewonnen werd door Jan Aling.

*1968, Veldhoven: de eerste bloemen
zijn binnen. Achter de winnaar zijn
jongere broertje Arie. (Archief Bep
Alosery)*

*1967, Engelse Polder: de
clubkampioenen van w.c. de Zwaluw
poseren met de bloemen. Links de
winnaar bij de aspiranten Frans van
Lokven, rechts Bep Alosery als beste
nieuweling.
(Archief Bep Alosery)*

1968, Dronten, Nederlands Clubkampioenschap.
De nieuwelingen van w.c. de Zwaluw, die een negentiende plaats veroverden, v.l.n.r. Hans Fitters (clubkampioen 1968), Bep Alosery, Piet Kuijs en Cees van Helvoort. (Archief Bep Alosery)

Nico van Beijnen :

Nico was een taai renner, die tot de regelmatige prijsrijders behoorde in de wat lastigere wedstrijden. Tot een overwinning wist hij het echter nooit te brengen. Met zijn oudere broer Cees als ploegmaat reed hij in 1970 de zesdaagse van 's-Hertogenbosch. Op de sintels van de Vliert, waar een valpartij onuitwisbare lichaamsbeschilderingen opleverde waar 'DemsTattoo' niet aan kan tippen, werd dit tweetal fraai negende.

1970: Met broer Cees op de sintelbaan van stadion de Vliert (Archief Nico van Beijnen)

1968: Vlijmense nieuwelingen wielrenners. V.l.n.r. Hans Fitters, Cees van Helvoort, Rien van Doorn (Berlicum) en Nico van Beijnen. (Archief Nico van Beijnen)

1969, Dronten, Nederlands Clubkampioenschap.
De amateurs van w.c. de Zwaluw werden zevenentwintigste.
V.l.n.r. Hennie van Zandbeek, Nico van Beijnen, Gerrie Maurix en Louis van Wely. .
(Archief Nico van Beijnen)

Jan van de Pol

Een lange wielercarrière had Jan van de Pol niet. Hij fietste gedecideerd mee, reed soms mee voor de prijzen, maar had al vlug in de gaten, dat een grote wielertoekomst voor hem niet in het verschieft lag en gaf na enkele jaren de pijp aan Maarten.

1966: Nieuweling Jan van de Pol is in Grave de snelste van een achtervolgende groep. (Archief Jan van de Pol)

Martin Verboord

Na een tijdje in het eerste elftal van de Vlijmense Boys gespeeld te hebben, schakelde Martin Verboord over naar de wielersport. Het werd een korte carrière want hij was precies één jaar nieuweling en één jaar amateur. Deze geblokte coureur had een scherpe eindsprint en beleefde zijn mooiste wielersportmoment in 1969 in de Ronde van Esch, waar hij zijn medevluchters lengten achter zich liet. Eerder dat jaar sprintte hij volop mee voor het Nederlands Kampioenschap bij de nieuwelingen, dat met zo'n 300 deelnemers op het circuit van Zandvoort verreden werd. Helaas voor hem viel het 'gat' te laat en kon hij slechts toekijken hoe Henk Poppe zich de titel toe-eigende.

Esch 1969: Martin Verboord geeft zijn medevluchters geen enkele kans en wint afgetekend. (part.coll.)

Zandvoort 1969, Kampioenschap van Nederland bij de nieuwelingen: het gat is daar, maar Martin Verboord (onder de BE van Beverol) is te laat, en kan alleen nog maar toezien hoe Henk Poppe zich de Nederlandse titel toe-eigent. (part.coll.)

Bronnen :

- Foto's Ad van Kessel
- Archief Manus van Vugt
- Archief Nico van Beijnen
- Archief Jo van de Pol
- Archief Toon Peijnenborgh
- Archief Jo Nederkoorn
- Archief Bep Alosery

© 2012, *Ben Libregts*.